

Хуха-Моховинка (скорочено)

Василь Королів-Старий

Хуха народилася останньою, влітку. Всі її дуже любили й жаліли, особливо за добру й щиру вдачу, слухняність та працьовитість. Звали її Моховинка.

Взагалі Хухи бувають різними, в залежності від того, де живуть: лісовими, печерницями, очеретянками, бур'янками, степовичками, байрачними, левадними. Тільки немає болотянок, бо Хухи, як котики, не люблять вогкого. Коли ж доводиться Хухам переселятися, вони гірко плачуть. Але люди рідко помічають та розуміють чужі сльози.

Моховинка була боровинкою, бо народилася в бору, де здавна жив увесь її славний рід.

Моховинка жила в хатинці під великою сосною, їй було добре, ніщо лихе нікому там не загрожувало. Хуха мала довгу вовночку, тільки лице було голеньке й нагадувало садову жовто-фіалкову квіточку "братки". Вовна в Хух такого ж кольору, як і річі, біля яких вони знаходяться, — зелена на зеленій траві, жовта на піску, біла на снігу.

Якось Моховинка прокинулася від холоду й від срібної імли, яка вкрила все навкруги. А то був перший сніг. Хуха затулила вхід мохом і знову заснула. Розбудив її страшний звук. Хтось рубав сосну над хатиною Хухи.

Моховинка вискочила надвір. Навколо вже стояло чимало інших Хух, але що вони, такі маленькі, могли зробити?

Потім Хухи здогадалися покликати лісника. Та дід, що рубав сосну, здалеку почув небезпеку й кинувся тікати. Хатку Хухи було зруйновано. Що ж їй тепер робити? Родичів турбувати незручно, ті звикли жити самі. Побігла Моховинка аж на край лісу. Побачила там дивні споруди, звідки тягло теплом і пахло чимось смачним.

Хуха пробралася в хатину й побачила двох великих білих тварин, подібних до диких кіз або сарн. Кози дозволили Моховинці пожити в них. Так вона стала Хухою хлівною.

До хлівця приходила дівчинка, приносила шматочки хліба, доїла Інколи з нею був і маленький хлопчик.

Усе було добре в Моховинки — і тепло, і їжа. От тільки не було поблизу жодної іншої Хухи, а тяжко жити без рідного товариства и чужій стороні!

Одного разу в хліві трапилося нещастя. Господар кинув сітку, в якій носив сіно, а коза Лиска заплуталася в ній, і ніхто не міг допомогти. Моховинка пробралася в дім, стала будити дітей, а ті думали, що це їм сниться. Тільки коли всі дорослі пішли, Моховинка стала видимою для добрих діток і розповіла їм про пригоду, в яку потрапила коза.

Так Моховинка врятувала свою приятельку Лиску й подружилася з дітьми. Якось, коли Моховинка гралася з дівчинкою та хлопчиком, зайшов дід, побачив Хуху, закричав і кинув у неї сокиру, лаючи увесь Хушачий рід.

Діти не вірили діду, жаліли Моховинку. А поранена Хуха побігла в ліс, зробила собі

тимчасову хатинку й зажила собі. Інші Хухи раділи їй и поверненню, залюбки слухали розповіді про пригоди, що з нею траплялися.

Минув рік. Знову була сніжна зима, але Моховинка її вже не бо-і, бо стала дорослою. Якось вона йшла на іменини до старого та мудрого Хо-Суховика й почула стогін. Біля зрубаної сосни лежав заметений снігом злий дід і молився, просив пробачити його гріхи. Говорив, що коли врятується цього разу, то більше не зробить жодного лихого вчинку в житті. Шкода стало Моховинці безпомічного старого. Покликала вона інших Хух, вони зігріли діда, допомогли підвестися. Але той не знав, куди йти. Тоді у нього перед очима з'явилася Моховинка й сказала, що, хоч він і заподіяв їй зло, вона не буде мститися, бо Хухи не тримають зла, не шкодять людям, а лише їм допомагають. І провела діда додому, а на його питання, чим він може віддячити їй, відповіла, що Хухи не потребують подяки, хай він лише розкаже правду про них.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Хуха — міфічна, фантастична істота, яку придумав сам автор, письменник В. Королів-Старий. В її образі він втілив багато важливих думок: і про любов до батьківщини, і про необхідність бути уважними, чутливими до інших, і про те, що зло можна перемогти лише добром.